

[Thorndahl]

enhver kommerciel råstofudvinding i Fyns amt.«

Folketingets ombudsmand udtaler i en skrivelse af 2. september 1977 til miljøministeren i en tilsvarende sag bl. a.:

»Med hensyn til de tre konkrete sager har ministeriet givet udtryk for, at der er foretaget en konkret bedømmelse. Jeg skal hertil bemærke, at ministeriet i det foreliggende skriftlige sagsmateriale i hvert fald kun har haft et meget beskedent grundlag for udøvelse af et konkret skøn ved sine afgørelser i juni-juli 1975 af, om Frederiksborg amtsråds afgørelser burde ændres.

Med hensyn til amtsrådets afgørelser må jeg lægge til grund, at disse på linje med den nærliggende forståelse af ministeriets cirkulæreskrivelse af 28. februar 1974 er baseret på en generel opfattelse af, at de tre omtalte vilkår regelmæssigt burde fastsættes i anmeldelsessager, bortset fra sager efter § 5, stk. 1, nr. 4. Jeg henviser herved til amtsrådets skrivelse af 26. maj 1976, jfr. redegørelsen s. 18. Med hensyn til at spørgsmålet om vilkårsfastsættelse efter de i råstofloven af 7. juni 1972 gældende regler fortsat kan have betydning, jfr. redegørelsen s. 29-30, finder jeg at burde henstille til ministeriet i en cirkulæreskrivelse til amtskommunerne at give udtryk for en mere nuanceret opfattelse af spørgsmålet om vilkårsfastsættelse, således som det er sket i ministeriets skrivelse af 7. februar 1977 til mig.«

Fredningsstyrelsen udtaler i sagen vedrørende Ingemann Hermansen, departementets notat af 6. november 1978, bl. a. følgende:

»Fredningsstyrelsen fandt ved behandling af klagesagen ikke grundlag for at kritisere Fyns amtsråds fastsættelse af vilkår i den anmeldelsessag, som Uffe Thorndahl har omtalt i sit brev til ministeren. Der er her tale om en indvinding i det åbne land, hvor der normalt stilles vilkår om efterbehandling og sikkerhedsstillelse herfor. Det er fredningsstyrelsens opfattelse, at vilkårene om sikkerhedsstillelse i rimeligt omfang er tilpasset forholdene på ejendommene.«

Selv om amtsrådet helt bevidstløst har anvendt standardkrav i denne refererede konkrete sag, og selv om ombudsmanden i – ombudsmanden taget i betragtning – relativ stærke vendinger har kritiseret ministeriets holdning, siger fredningsstyrelsen altså glæ-

destrålende, at der så sandelig ikke er gjort noget forkert.

Jeg kan orientere ministeren om, at sagen er blevet behandlet i byretten i Assens, og at Fyns amtsråd naturligvis ikke var i stand til at fastholde de opstillede standardkrav, som amtsrådet var tvunget til at moderere ganske betydeligt.

Men jeg vil uden overhovedet at kritisere ministeren sige, at denne, må man erkende, lille sag nok er meget karakteristisk, og at den efter min bedste overbevisning illustrerer det fuskeri, som embedsmænd udviser i centraladministrationen og kommunaladministrationen, et fuskeri, som hverken regering, folketing eller befolkning kan være tjent med.

Formanden:

I anledning af hr. Thorndahls indlæg skal jeg for en ordens skyld gøre opmærksom på forretningsordenens § 11, hvor det jo siges, at ved første behandling drøftes forslaget »ud fra principielle synspunkter uden nærmere gennemgang af enkeltheder«, men jeg indrømmer fuldt ud, at det kan være en vis fortolkning undergivet, hvad der ligger i denne sætning.

Svend Erik Hovmand (V):

Således foranlediget skal jeg give vores partis principielle tilslutning til intentionerne med dette beslutningsforslag. Det ligger fuldt på linje med de synspunkter, vi tidligere har givet udtryk for fra venstres side i forbindelse med behandling af råstofloven og ved andre lejligheder.

Det er oplagt, at de skår i landskabet, som grusgrave og andre forekomster af lignende karakter er udtryk for, ikke virker pyntelige på landskabet, og de kunne anvendes til en lang række andre, gode formål. Hvis de blev retableret, kunne de anvendes til landbrugsjord, de kunne anvendes til rekreative formål, de kunne anvendes til vildtpleje, de kunne anvendes til knallertbaner, de kunne anvendes til lossepladser, og vi kunne nævne i stribet af andre gode og mindre gode formål.

Vi har ved den seneste lovgivning – og dér tænker jeg på lovgivningen i 1967, 1969 og 1972 – sikret, at der ikke bliver flere skår af den karakter i landskabet. Men vi har altså